

John Bodnar, *Remaking America, Public Memory, Commemoration and Patriotism in the Twentieth Century.*

Prologue

The Vietnam Veterans Memorial

In 1979 kwamen Vietnam Veteranen met plannen voor een Vietnam monument.

Veel Vietnam Veteranen voelden zich in de steek gelaten en verraden na de oorlog en wilden een monument om de overleden soldaten te herdenken en hun eigen rol in die oorlog te herinterpreteren.

Problemen bij het verwezenlijken van het monument:

Steun krijgen van de prominente leiders in de regering en het volk.

Waar moet het monument voor staan? Wat moet het herdenken?

Hoe moet het monument er uit komen te zien en waar moet het komen?

Steun van politici en volk

Enkele politici zeiden hun steun toe, zoals John Warner en Gary Hart, maar de meeste politici spraken over de noodzaak om het monument te gebruiken als herinnering aan de nationale solidariteit.

Uiteindelijk besloten Scruggs en de Vietnam Veterans Memorial Foundation om het monument vlakbij het Lincoln Memorial te plaatsen, om zo de politici tegemoet te komen. Lincoln staat voor de eenheid in het land.

Vietnam Veterans Memorial Foundation kreeg veel steun van het 'gewone' volk.

- Maar weinig mensen wilden hetzelfde als de regering, een monument dat de eenheid van het land representeert.
- Anderen wilden het als symbool van patriottisme en 'The Love for Our Country'!
- De meeste mensen wilden dat het monument een herdenkingplaats werd voor alle soldaten die hadden geleden of waren gestorven. De politieke boodschap was niet belangrijk, geen aanklacht tegen de oorlog, maar een herinnering aan het persoonlijke drama.

Het ontwerp

Het ontwerp was van Maya Ying Lin, design student aan Yale University. Zij ontwierp 2 zwarte granieten muren met daarin de namen van alle overleden soldaten gebeiteld. Nationale symbolen werden niet gebruikt zodat het monument geheel gewijd was aan de 'gewone' mensen die leefden en stierven.

Inspiratie voor het monument haalde Maya Ying Lin uit de monumenten voor de zuidelijke soldaten van de Civil War. Dat waren sobere monumenten waarin het verdriet en rouw om de overleden soldaten centraal stonden en niet de heldendaden of de overwinningen.

Het uiteindelijke ontwerp deed de discussie weer oplaaien.

2 meningen tegenover elkaar: veel veteranen waren tevreden met het feit dat hun kameraden werden herdacht. Anderen wilden ook verwijzingen naar het patriottisme.

Deze laatste groep vond het monument meer op een massagraf lijken dan op een monument. Het monument zou te veel uitstralen dat Amerika zich schaamt voor de Vietnam oorlog. Carhart: 'We want something that will make us part of America.'

Het monument moest de heroïek laten zien van de soldaat en 'the notion of duty to the nation'

In de week van 7 november 1982 kwamen duizenden Vietnam Veteranen samen in Washington, vlak voordat het monument zou worden onthuld. Op de 13^e vond er een grote parade plaats met als thema: 'Marching Along Together Again'. Meer symbolisch voor de loyaliteit van soldaten onder elkaar dan hun loyaliteit tegenover de natie.

Opening van het monument

Het monument werd vanaf het begin af aan een plek voor persoonlijk verdriet en rouw. Mensen zochten de namen van bekenden op en lieten dingen achter zoals op een begraafplaats gebeurt. Vanaf 1985 begon the NPS, National Park Service deze achtergelaten dingen te verzamelen en te archiveren. De attributen stonden voor de individuele herinneringen en niet zozeer voor de grootheid of eenheid van de natie.

Hoofdstuk 1: The Memory Debate

Het vormen van een breed geaccepteerd beeld van het verleden is een lastige taak, waarbij wordt gekeken naar politieke idealen en sentimentele waarden.

De officiële cultuur rust op dogmatische formaliteit. Het beeld van de realiteit wordt vaak geïdealiseerd.

De streekcultuur (Vernacular Culture) vertegenwoordigd een verzameling van gespecialiseerde interesses. Ze zijn veranderbaar en verschillend en kunnen van tijd tot tijd worden geherformuleerd door het toevoegen van nieuwe sociale groepen. Normaal gesproken staat dit beeld van cultuur voor de realiteit en niet voor staatsidealen.

Het debat over het Vietnam monument ging over 2 zaken.

- Allereerst de herinnering van de betrokkenen en diegene die de oorlog hebben meegemaakt. In de Amerikaanse cultuur stond deze groep voor de betrokkenheid en bezorgdheid tijdens de oorlog en voor de kritiek op de officiële standpunten over de oorlog.
- Daartegenover stonden de vertegenwoordigers van de Nation State. Zij wilden dat het monument zou staan voor patriottisme. Zij stonden voor de officiële cultuur in Amerika.

Public Memory

Public Memory wordt gevormd door een politieke discussie over fundamentele zaken zoals het voortbestaan van de staat/samenleving, de organisatie van de staat en de betekenis van het verleden en heden van de staat.

Public Memory is een vorm van overtuigingen en ideeën over het verleden dat de samenleving helpt het verleden, heden en de toekomst van de staat te begrijpen.

Public Memory vertelt meer over het heden dan het verleden. Vooral over de organisatie van macht in de natie.

Culturele leiders organiseren herdenkingsbijeenkomsten om de aandacht af te leiden van politieke veranderingen, om onenigheid over officiële zaken binnen de samenleving tegen te gaan en om een voorbeeld te geven van voorbeeldig burgerlijk gedrag.

De meeste leiders in de USA komen uit een middenklasse van overheidsambtenaren, advocaten, docenten, militaire officieren, zakenlui, etc. Hun carrières en sociale posities rusten op het voortbestaan van de instituties die worden geëerd en herdacht in de officiële herdenkingen.

‘Ordinary people’ kan het best worden omschreven als de mensen die mee doen met de publieke herdenkingsbijeenkomsten en daarnaast de streekgebruiken beschermen en bewaren.

Zij eren eerder hun eigen voorvaders dan de founding fathers en kiezen eerder voor hun kameraden dan voor patriottisme, zoals in het geval van de Vietnam herdenking was te zien.

Meestal gebruiken deze mensen de officiële herdenkingsdagen voor hun eigen belangen, het is vrije tijd of een goed moment om te demonstreren voor hun eigen zaak.

De Pionier

Eind negentiende, begin twintigste eeuw was de pionier een populair historisch figuur in het Midden/Westen van Amerika. Die pionier was vooral populair in het Midden/Westen van Amerika, omdat zij daar ongerust waren over de verstedelijking en industrialisatie in hun gebied.

De Pionier stond voor de sterke voorvader die de etnische gemeenschappen had opgebouwd, de tradities in ere had gehouden en vele moeilijkheden had overwonnen. Het waren de verdedigers van de streekcultuur. (De pionier als Amerikaanse symbool is vergelijkbaar met de Franse Marianne. Het Franse nationale symbool van de revolutie is van oorsprong een symbool van Zuid-Franse boeren.) De herdenkingen voor deze plaatselijke pioniers werden zo groot dat politici probeerden de herdenkingen meer nationalistisch te maken. In plaats dat de pionier een dorp had opgebouwd, had hij ineens de staat helpen opbouwen.

Patriottisme

De symbolische taal van patriottisme staat centraal in de Amerikaanse Public History, want het combineert de lokale waarden met de officiële nationale waarden.

De overvloedige patriottistische berichten in de Amerikaanse Public Memory zou een vorm van sociale controle kunnen zijn. Het patriottisme zit niet vanzelfsprekend in de harten van de Amerikaanse burger, de leiders proberen daarom de Amerikaanse patriottische boodschap ten gehore brengen in nationale herdenkingen.

Het Amerikaanse volk reageert wel enthousiast op de patriottische symbolen en berichten, vooral als het betrekking heeft op hun eigen belangen en interesses.

De overheersing van patriottische symbolen in de nationale herdenkingen zijn niet alleen het gevolg van regeringsmanipulatie en bemoeienis. Sinds het begin van de negentiende eeuw wordt er uitgebreid gediscussieerd over de nationale herdenkingen en is er ruimte voor lokale en regionale inbreng. Maar uiteindelijk worden de algemene Amerikaanse waarden zoals burgerplicht en het beschermen van de sociale rust en de nationale instellingen toch als belangrijk gezien door beide partijen en komt dit het sterkst naar voren in de nationale herdenkingen.

In de twintigste eeuw bleef de public memory een product van manipulatie door de Amerikaanse elite. Leiders blijven het verleden gebruiken om patriottisme en burgerplichten te promoten onder de burgers.

Een lange tijd nam het volk deze boodschappen blindelings aan. Het oprichten van het Vietnam Monument kwam daarom als een grote schok voor velen en betekende ook een omkeer in de public memory. Er was plaats voor eigen herdenkingen en gevoelens over het verleden.

Hoofdstuk 2: Public Memory in Nineteenth-Century America: Background and context.

‘Public memory ‘ werd bij Amerikaanse herdenkingsactiviteiten gevormd door de publieke presentatie van onderwerpen in zowel de negentiende als de twintigste eeuw. Eerst was dit iets waar veel over gestreden werd maar toen de natie-staat aan gezag won kwam hier verandering in.

Vòòr WOI was er geen echte politieke balans in de VS. Verschillende groepen wilden allen dat hun belangen behartigd zouden worden. De natie-staat was belangrijk in de nasleep van de Amerikaanse Revolutie (vrijheidsoorlog) en ook een tijd na de burgeroorlog maar deze positie bleef niet gehandhaafd. In de jaren 70 van de negentiende eeuw waren er veel verschillende belangen toen er een poging werd gedaan om de eenheid in het Noorden te bewaren en het Zuiden te laten zoals het was. Een klasse van zakenmensen en ondernemers probeerde de macht in handen te krijgen en het gewone volk wilde hier een stokje voor steken. Deze strijd heeft er uiteindelijk voor gezorgd dat de natiestaat aan macht won.

Public Memory in the new nation

In de eerste halve eeuw van de nieuwe natie waren de belangrijkste symbolen van Public Memory geassocieerd met de Amerikaanse Revolutie. Deze symbolen hadden als doel: zorgen dat de nieuwe staat zou overleven. Belangrijke symbolen waren George Washington en de Onafhankelijkheidsverklaring. George Washington verving hier de koning van Engeland als symbool voor leiderschap, dit gebeurde vrijwel meteen na 1776. Bij de verering van Onafhankelijkheidsverklaring ging dit minder snel omdat deze nog lange tijd gezien werd als een symbool van de breuk met het moederland en rebellie ipv een symbool van waarden zoals vrijheid. In de jaren 20 van de negentiende eeuw kwam hier verandering in, mede doordat er meer eenheid ontstond tussen de Republikeinen en de Federalisten. Ook kwam in deze tijd de Marquis de Lafayette terug die als een sleutelfiguur in de Revolutie werd gezien en vereerd werd omdat hij zijn thuis in de

steek liet om in Amerika te komen vechten voor onafhankelijkheid van de Britten. Verder zorgden een aantal mensen uit de klasse van ondernemers voor een gedenkteken van de Revolutaire strijd van Bunker Hill, deze mensen wilden een nieuwe sociale orde creëren en gebruikte het patriottisme om ondernemersactiviteit in stand te houden. De leiders van New England organiseerden een monument met een bijbehorende ceremonie in 1825, dit was bedoeld om de grote betekenis van de nieuwe natie voor de materiele vooruitgang te eren. De opkomst bij de ceremonie was enorm en de speech van Daniel Webster maakt grote indruk. In deze speech riep hij op tot loyaliteit naar de Union en het in stand houden en verdedigen van wat de generatie van Revolutionairen had bereikt. Bij een latere speech legde hij de nadruk op het belang van de middenklasse.

Expanding the content of Public Memory.

In de jaren dertig van de negentiende eeuw veranderde de publieke herdenking in die zin dat er veel meer verschillende belangen naar boven kwamen. Mensen toonden meer belangstelling voor herdenkingsactiviteiten op lagere niveaus dan dat van de staat. De 'frontier' werd een nieuw symbool, hij stond voor de normale mens en meer voor een regionale dan een nationale samenleving.

Doordat de Amerikaanse samenleving meer gelaagd werd werden normale mensen onafhankelijker in de manier waarop ze hun tijd doorbrachten tijdens de herdenkingsdagen. Zo werd er op 4 juli meer aan vrijetijdsactiviteiten (zoals picknicken) gedaan dan aan het tonen van trouw aan de natie. Ook gebruikten de normale mensen de revolutionaire symbolen en helden voor hun eigen doeleinden, bijvoorbeeld als verdedigers van individuele rechten ipv als bouwers van een natie. Ook de burgeroorlog zorgde ervoor dat mensen anders gingen herdenken. Er ontstond een 'cult of sacrifice'. Er waren twee verschillende manieren waarop mensen offers konden hebben gebracht: de dood van een bekende of het participeren in de burgeroorlog en hierdoor je land dienen. Na de burgeroorlog werd het herdenken bepaald door het treuren om de doden.

Unregulated memory.

Het laatste kwart van de negentiende eeuw werd gekenmerkt door politieke en economische strijd tussen de zakenwereld en de normale mensen. Dit was ook te merken aan de manier waarop er herdacht werd. De hoge klasse herdacht de elite in generaties voor hun en probeerde het belang ervan voor de Amerikaanse samenleving aan de kaak te stellen. Op de viering van het honderdjarige bestaan van de natie was vooruitgang belangrijker dan patriottisme ook al vonden er nog wel patriottistische rituelen plaats. Hier vond ook een technologische tentoonstelling plaats met als hoogtepunt een stoomaandrijving. Dergelijke tentoonstellingen (sommigen op wereldniveau en niet allen met een technologisch onderwerp) werden hierna een trend. Herdenken was hierbij niet het enige doel maar er werd wel getoond wat een vooruitgang er had plaatsgevonden in vergelijking met het verleden.

De zuidelijke staten hadden hechtten bijzonder veel waarde aan een verhaal over de burgeroorlog dat 'The Lost Cause' heette. Hierin werd beschreven hoe de Zuidelijken in de hard hadden gevochten maar gewoon met te weinig man waren en dat het doel van de oorlog nobel was. Robert E. Lee werd als een held gezien. Er werd zo min mogelijk nadruk gelegd op het rouwen om de doden.

In de jaren tachtig van de negentiende eeuw bestond er een groep die 'The Knights of Labor' heette. Met het aankomen van Revolutionaire onderwerpen wilden ze eigenlijk meer gelijkheid in de samenleving bereiken. Dit is een goed voorbeeld van hoe het gewone volk de Revolutie herdacht met als doel er persoonlijk voordeel uit te halen.

De onenigheid tussen de klassen over de juiste viering van Independence Day bleef. De hogere klassen wilde dat er patriottistische activiteiten zouden plaatsvinden en de lagere klassen zagen de feestdag als een gelegenheid om te drinken en plezier te hebben.

Een nieuw herdenkingssymbool dat ontwikkeld was door het gewone volk was de 'pioneer'. Dit was iemand die niet een nieuwe natie gesticht had maar families en lokale gemeenschappen. Soms waren ze patriottistisch maar ze hechtten vooral veel waarde aan steden en etnische gemeenschappen.

Bij het honderdjarige bestaan van de natie moesten alle groepen vertegenwoordigd worden dus zag je voorbeelden van zowel patriottistische symbolen als symbolen van vooruitgang of 'pioneers'. Aan het eind van de negentiende eeuw kwam ook Abraham Lincoln op als symbool. Hij vertegenwoordigde de belangen van verschillende groeperingen, daarom was hij een geliefd en veelgebruikt symbool.

A political culture for the next century.

De drang van de zakenwereld naar politieke en economische macht en de verdediging van lokale belangen vroegen om een soort van samenwerking. De wens om een nationale economie zorgde uiteindelijk voor een centralisatie van de politieke macht. Een visie met de naam 'corporate liberalism' ontstond, de grondslag ervan was dat een krachtige natiestaat het economisch leven kon reguleren, zonder het vernietigen van grote corporaties en met het betrekken van verschillende groepen bij het vormen van publiek beleid.

Na de burgeroorlog werd er zelfs een 'organische theorie van nationalisme' ontwikkeld. Hierin werd de natie als hoogste samenlevingsvorm geëerd. De plotselinge hang naar nationale macht had waarschijnlijk te maken met het feit dat de burgers het grootste gedeelte van de negentiende eeuw bezig zijn geweest met klassenstrijd en nu wel eens op zoek waren naar eenheid.

De kracht van de staat kwam pas echt op gang in WOI, alles werd beheerst door de staat. Dit bleek na de oorlog zo verder te gaan. Het was echter niet zo dat alle belangen in gelijke mate behartigd werden. Meestal kwam de zakenwereld op de eerste plaats.

Het hoogtepunt van het historische proces waarin de kracht van de natie-staat op gang kwam was in de Koude Oorlog. Consensus moest ook koste wat kost bereikt worden om de bedreiging uit de SU te kunnen weerstaan. Van deze consensus bleef echter niks over tijdens de Vietnam oorlog. Er vond veel protest plaats en mensen leken hun vertrouwen in de natiestaat verloren te zijn. In de negentiende eeuw werd de macht van de natiestaat bedreigd door de uiteenlopende belangen van verschillende groeperingen. Omdat er op een gegeven moment toch behoefte was aan consensus was er een centraal orgaan nodig om alles te reguleren. In de twintigste eeuw werd de natie dus erg belangrijk, ook voor het domineren van publieke herinnering en herdenking.

Hoofdstuk 3: The construction of ethnic memory.

De groeiende macht van de federale overheid en haar pressie op patriotisme en burger plicht heeft een grote invloed gehad op lokale herdenkingen in etnische gemeenschappen. De pogingen van officiële culturele leiders de etnische culturen in te passen in de dominante cultuur hebben tot creatieve oplossingen geleid door de etnische groep zelf om hun cultuur te behouden. In dit hoofdstuk en het volgende zullen deze acties en reacties behandeld worden.

Etnische en minderheid groeperingen herdenken andere plaatsen en gebeurtenissen dan de autochtonen reguliere visie, die patriotisme en loyaliteit voor het land benadrukken. Over het algemeen wordt de etnische cultuur en haar geschiedenis gezien als een strategie van mensen om hun leven te organiseren. Andere denken dat de etnische cultuur een middel is waardoor groeperingen hun leden mobiliseren voor politieke doeleinden. Ook al zijn deze beide doeleinden anders, komt het er op neer dat etnische groeperingen autonoom zijn in het creëren van hun eigen identiteit. Het kan gezegd worden dat de manier en wat etnische groeperingen herdenken voortkomt uit verschillende groeperingen binnen de etnische groep. Vaak zijn het persoonlijke, maar ook politieke, officiële en krachtige groeperingen die bepalen wat herdacht wordt en wat niet. Dit hoofdstuk probeert uit te vinden, door middel van het bekijken van herdenkingen uit de twintigste eeuw, waar de wortels liggen van de etnische nagedachtenis. De bedoeling is dat we bepaalde fundamentele punten kunnen aanwijzen die aangeven hoe de oorsprong van een bepaalde etnische gedachtegoed is verlopen.

De Zweden

De Zweden vestigde zich de jaren veertig van de 19^e eeuw zich in het mid-westen van de Verenigde staten. Gedurende deze eeuw werd Bishop Hill de belangrijkste gedenkplek voor de Zweden. Op die plek was namelijk in de jaren 40 een Zweedse kolonie gesticht die Zweden ontvluchtte voor religieuze vervolging. De eerste herdenkingen bij Bishop Hill stonden de normen en waarden van de eerste immigranten centraal. In 1896 werd Bishop Hill een monument opgericht ter nagedachtenis aan de eerste immigranten. In deze herdenking stonden zoals al die jaren daarvoor de immigranten centraal, maar nu kwam ook het eerst de invloed van deze pioniers voor de bouw van de nieuwe natie ter sprake. Drie jaar later was er ook een monument voor de gevallen Zweedse soldaten uit de

Amerikaanse burgeroorlog. Op de zeventigste verjaardag van de stichting van Bishop Hill in 1916 kreeg de rol van pioniers in het bouwen van deze natie een rol net zo groot als de verering van de normen en waarden van deze pioniers. Tot aan de tweede wereldoorlog veranderde er niet veel aan de vieringen. Maar na de tweede wereldoorlog kreeg de viering steeds meer de rol als een sociale gebeurtenis waar men elkaar weer kon spreken en zien.

In 1948, toen het honderd jaar geleden was sinds de vestiging van Bishop Hill, verplaatste de focus van de viering van Bishop Hill naar de vestiging van de Zweden in Amerika. Hierdoor gingen er meer mensen met deze gebeurtenis bemoeien. Plannen voor de viering begonnen uit de religieuze hoek, om zo meer binding met de mensen te krijgen. Zij propageerde de bijdragen van de eerste immigranten in de rol die ze hebben gespeeld in het bouwen van het land en dat deze mensen ook gezagsdragende mensen waren. Maar er was ook interesse vanuit Zweedse leiders uit het bedrijfsleven, leraren en journalisten voor het plannen van de viering. Deze zweden uit de middenklasse van de samenleving vonden dat de viering niet alleen de traditionele zaken centraal moesten staan, maar dat ook de banden van de zweden met de Amerikaanse politiek, economische instituties, de rol van de zweden in het bouwen van de Verenigde staten van Amerika en het patriotisme van de Zweden benadrukt moest worden. Het benadrukken van de patriottische waarden van de etnische groepering toen en nu werd zwaar gepushed door de etnische middenklasse, maar ook stond nog steeds de oude trots en interesse in de eerste immigranten en thuisland op de agenda van veel zweden.

Tijdens de grote viering in Chicago was het duidelijk dat de ideeën van de Zweedse middenklasse de grootste rol speelde samen met die van de kerk. Op het platteland echter werd voornamelijk het oude ideaal uit Bishop Hill gevierd.

Dit simpele verschil tussen de nationale en etnische symbolen was niet overal aanwezig. In Lindsborg, Kansas, werd vooral de historische symbolen en interesse voornamelijk gebruikt voor commerciële doeleinden. In het begin werden de Zweedse festiviteiten, ingevuld met typische Zweedse gebruiken, gebruikt om geld in te zamelen voor de diverse instituties. Langzamerhand werden, door inmenging van de middenklasse, naast de Zweedse folklore, meer nadruk gelegd op Amerikaans gedachtegoed, gebruiken en het opkrikken van het imago van het dorp voor commerciële doeleinden.

De Noren

Voor de noren hielden herdenkingen zich ook voornamelijk bezig met de eerste generatie. Mensen en symbolen zijn altijd belangrijker dan helden en boodschappen, gereconstrueerd door machtige organisaties, voor etnische minderheden. Maar het herdenken van de eerste generatie is niet een oefening in het afzetten van de ideologie van de dominante groep. Het is natuurlijk niet dat de ideaalbeelden van de etnische minderheden niet bij de ideologie van de Amerikanen paste. Immigrantanten waren dan wel symbolen van verandering, maar tenminste van een ordelijke verandering waar ze wel hun waarden vasthielden. Daarnaast zag men het feit dat de immigranten hun geluk wilden beproeven in de V.S. als teken van patriottisme.

Maar de Noren hebben in de twintigste eeuw nooit echt een einde kunnen maken aan de spanning tussen de loyaliteit aan hun voorvaderen en hun loyaliteit aan het nieuwe land. De Noorse cultuur had een beetje van alles. Het was een bemiddelende cultuur. Tot de uitbraak van de eerste wereldoorlog was er bij de Noren een sterke interesse in de cultuur van het thuisland. Het grootste evenement voor de Noren voor de eerste wereldoorlog was de viering van het 100 jarige bestaan van de Noorse grondwet. En omdat Noorwegen in de eerste wereldoorlog neutraal bleef waren veel Noorse leiders in de verenigde staten er op gebrand hun loyaliteit aan hun nieuwe moederland te tonen. De herdenkingen na de eerste wereldoorlog was meer een demonstratie van de loyaliteit van de Noren aan de V.S. dan een demonstratie van etnische trots. Toen in 1925 het honderd jaar geleden was dat de Noren Amerikaanse grondgebied aan deden wist men niet wat ze er mee aan moesten. Alleen de eerste Noren eren of ook een tribuut maken aan de symbolen en idealen van de V.S.? De expliciete patriottistische symbolen tijdens de viering waren te danken aan de planners van dit festijn uit de middenklasse, maar deze konden niet de focus op oude Noorse etnische achtergrond verbergen. Het publieke geheugen van de Noren was duidelijk verbonden met de spanning die er was tussen de tegenstelling in de sociale en politieke structuren.

De Mennonieten

In 1974 toen het honderd jaar geleden was dat de eerste Mennonieten immigranten in Kansas aankwamen werd er een viering gehouden. Deze viering had net zoals bij de Noren een complexe symbolische structuur. Staat officials waren snel bij de vinken om met deze gebeurtenis de tarwe industrie in Kansas te promoten. Maar voor de Mennonieten gemeenschap in de staat en de Mennonieten instituten zagen deze 100 jarige viering als een mogelijkheid om hun oude waarden weer te onderstrepen en de prestaties van hun voorvaderen te eren. De historische en religieuze waarden, waar de lokale Mennonieten ook veel waarde aan hechte, werd niet gedeeld door de staat officials. Voor de leden van het comité was het belangrijkste wat de Mennonieten hadden gedaan, de introductie van de Rode Turkse tarwe. Als het alleen aan de Mennonieten had gelegen was de honderd jarige viering voornamelijk over de afkomst en de normen en waarden van hun voorvaderen gegaan en niet zozeer over de invloed van de Mennonieten op de economie. Dit was dan ook te merken op lokaal gebied waar er geen nadruk werd gelegd op de economische ontwikkeling. Ook probeerde de staats officials de Mennonieten in de historie in te weven. Van exploratie van de Spanjaarden tot opkomst van de moderne staat. Op lokaal gebied werd hier weinig aandacht aanbesteed.

De Ieren

Evenementen ter herdenking hebben voor gewone mensen gezorgd dat ze de kans hadden in hun vrije tijd hun achtergrond en normen en waarden te herdenken. Maar dezelfde evenementen hebben voor de opkomende midden en professionele klasse binnen etnische groepen ook de mogelijkheid geboden om de waarde van de etnische groep voor de grote autochtonen groep te verhogen. Hierdoor kregen de etnische midden en professionele groep meer invloed. De dominantie van de etnische middenklasse was niet overtuigend duidelijk op het platteland, zoals bij de Noren. Maar in de steden waar de etnische middenklasse meer ontwikkeld was dit duidelijker. De Ierse evenementen ter herdenking zijn veel meer beïnvloed door hun leiders. Sint Patrick dag is een duidelijk voorbeeld dat door boven af is gestuurd. De viering werd in 1840 alleen gedaan door heren van stand, hierbij eerde ze het land waar ze vandaan kwamen, maar ook het land waar ze nu in wonen. Na 1840 veranderde het evenement in een parade. Geleidelijk kregen de Ieren van status en connecties met de Amerikaanse maatschappij steeds meer grip op het evenement. Uiteindelijk verdween geleidelijk het weinige authentieke karakter van dit evenement in een parade dat liet zien wat de Ieren op politiek en economisch gebied voor Amerika hebben betekend. De Ierse-Amerikaanse professionals gebruikte gedenkdagen zoals Sint Patrick dag om hun loyaliteit aan de Verenigde Staten te tonen.

Multi-ethnic celebrations

Etnische evenementen ter herdenking van een gebeurtenis werden niet alleen gevormd door discussies onder de leden van de groep of haar leiderschap, maar ook door externe partijen van Amerikanisatie. Evenementen die georganiseerd werden door een organisatie buiten de etnische groep lieten een geselecteerd beeld zien van de immigranten. Het beeld paste mooi in het grotere Amerikaanse verhaal. Wat het motief ook mocht zijn, de publieke presentatie van immigranten cultuur werd steeds meer officieel en consensueel. Gedurende de jaren 30 van de 20^e eeuw veranderde veel Amerikanen hun mening over minderheden. Men begon steeds meer de waarde in zien van de immigranten en hun bijdrage aan de Amerikaanse samenleving. Ondanks dat de immigranten nu meer werden gerespecteerd lieten de externe partijen een beeld zien van de immigranten die incompleet was. Het beeld werd geschetst zodat de niet politiekgeladen aspecten werden geëerd en de politiek beladen onderwerpen werden vermeden. Doordat veel etnische festiviteiten werden gesponsord door een nationaal orgaan had dit orgaan ook veel invloed op de festiviteiten. Deze manier om de immigranten in het grotere Amerikaanse verhaal in te passen ging door tot in de jaren dertig van de twintigste eeuw.

Conclusie

Het publiek geheugen, tentoongesteld door Amerikaanse etnische gemeenschappen, laten symbolen zien die geselecteerd en gevormd zijn in de Verenigde Staten en niet zijn meegenomen uit het moederland. Leden van etnische groeperingen hebben hard gewerkt om hun trots, waardering en resultaten van hun voorvaderen uit te dragen. Maar ook hebben ze steeds meer gewerkt om in hun ode

aan hun voorvaderen symbolen te incorporeren die passen bij de Amerikaanse manier van leven. Hiermee konden ze zich ook profileren als echte Amerikaanse burgers. Het eerste publieke geheugen van immigranten werd niet gevormd door overheden of Amerikaanse organisaties. Maar deze ontstonden uit de nostalgische zoektocht van de nazaten van de immigranten naar begrip en gevoelens voor hun voorvaderen.

Sommige etnische leiders gebruikte deze zoektocht om de gelijkheid te tonen met het Amerikaanse leven. Andere misbruikte het om hun loyaliteit aan te tonen aan de Amerikaanse maatschappij. Het punt is dat, zeker in de steden waar de professionele etnische groep groter was en meer invloed had in de Amerikaanse samenleving, het etnische gedachtegoed constant in beweging was door de spanning dat er bestond tussen de twee verschillende achtergronden en culturen. De etnische en de Amerikaanse. Hoe meer de middenklasse in connectie stond met de Amerikaanse samenleving des te meer werd het etnische gedachtegoed gebruikt om een patriottisch statement te maken.

Met de tijd werd de complexe natuur van het etnische gedachtegoed acceptabel, maar alleen als het patriottisme en de Amerikaanse symbolen belangrijker werden gevonden dan de symbolen uit het moederland. Het patriottistische ideaal werd niet door een vage manier van assimilatie in het gedachtegoed van de minderheden opgenomen, maar door machtige en daadkrachtige personen binnen en buiten de etnische groeperingen. Vieringen die georganiseerd werden door organisaties buiten de etnische groep presenteerde een gestandaardiseerde versie van de etniciteit. In deze versie was er alleen ruimte voor folklore, politieke verhalen en beelden die niet in het Amerikaanse plaatje pasten werden achterwege gelaten.

Hoofdstuk 4: Commemoration in the city: Indianapolis and Cleveland

Communal discussion; vond niet alleen plaats tussen etnische groepen, maar ook steden. Steden bestaan uit grote groepen “professionelen” en grote culturele klassen. Deze kunnen de publieke herinnering/bewustzijn vormgeven.

Er is door historici niet gekeken naar hoe de publieke herinnering van stat tot stad varieert. Er zouden 2 vormen van “public memory” kunnen opkomen binnen verschillende steden.

1. Culturele leiders van steden kunnen van herdenkingen vieringen maken van vaderlandsliefde.
2. Diverse politieke machten en structuren binnen een stad kunnen tot een unieke eigen “public memory” komen

Twee steden worden in dit hoofdstuk vergeleken; Indianapolis en Cleveland. Beide liggen in het midwesten van de VS. Ze verschillen onderling zeer van etnische en raciale samenstelling. Dit leidt tot verschillende sociale structuren.

In 1920

Indianapolis: 4/5 % niet in de VS geboren, 12 % zwart, 83 % blank. Het was erg belangrijk dat als men een rol in het politieke leven wilde spelen men blank was

Cleveland :30 Niet in VS geboren, 30 % zwart, 35% blank

Omdat deze twee steden zo verschillend zijn in samenstelling zijn ze bij uitstek geschikt om te onderzoeken wat de relatie is tussen de sociale structuur en public memory.

Na WOI kreeg de groep van de niet in de VS geboren meer politieke macht. Omdat deze groep groter was in Cleveland speelde ze een grotere rol in de culturele opbouw van de public memory.

Indianapolis: Uncontested Patriotism

Voor WOI werden de feestdagen Memorial Day en Fourth of July gebruikt als viering van vaderlandsliefde en om respect te tonen voor de gevallen. Het volk zag echter meer in het idee om van deze dag een “leuke” dag te maken; men ging naar pretparken, keek naar het vuurwerk of ging picknicken.

Hoogwaardigheidsbekleders vonden dat men niet in gedachten hield wat de vierde juli was. Het was niet zo maar een vrije dag. Men vergat de betekenis van de dag: "high and holy significance of het day on wich a whole pople ventured life for liberty is list in a senseless saturnalia of noise."

Memorial day werd serieuzer genomen. Hoewel hier ook nog wel aan vrijetijdsbesteding zoals hierboven genoemd is, werd gedaan, zag men in het herdenken van de doden van de Burgeroorlog vaderlandsliefde maar ook lokaal en persoonlijk verdriet en trots.

In 1901 werd er een monument opgericht. Het soldiers en sailors monument. Dit stond voor de opofferings gezindheid van de burgers uit de Burgeroorlog. Maar het eerde ook de gewone soldaat en vertegenwoordigde lokale en regionale trots voor wat burgers van Indiana hadden gedaan.

Idee voor het monument kwam in 1876 door Oliver P. Morton. De plannen voor het monument werden overgenomen door het Grand Army of the Republic (GAR). en in de jaren 80 van de 19^e eeuw kreeg men geld van de staat om met de bouw te beginnen. De zuil was voor de soldaten en op de 4 hoeken stonden figuren die belangrijk waren voor de geschiedenis van het Midwesten. Waaronder Oliver P. Morton.

Na WOI op Memorial Day werd er niet gesproken over de gevallen soldaten maar over hoe de soldaten van de Burgeroorlog als lichtend voorbeeld dienden voor de soldaten. Na WOI sprak men over de soldaten van deze oorlog.

De omslag in de gedenkdagen, weliswaar tijdelijk, kwam tijdens de vierde juli viering van 1918. Eersat ging het de mensen om vrijetijdsbesteding, nu op gezag van president Wilson ontstond er iets wat uniek was voor de stad: Americanization day. Parades waarin Nieuwe Amerikanen eenheid en loyaliteit met de VS toonden. In de toespraak die toen werd gehouden werd gezegd hoe belangrijk de immigranten waren voor de VS.

Maar na WOI werden ze meteen weer naar de zijkant geschoven en focuste de vierde juli viering zich weer op het leggen van de link tussen persoonlijk rouwen om de doden en met de promotie van vaderlandsliefde en de vooruitgang van de stad. Veteranen, dood of levend, werden een dominante factor in het herdenken. Gewone mensen wilden weten wat oorlogstijd in hield en hun verdriet uiten. Hoogwaardigheidsbekleders wilde burgerlijke trots stimuleren als basis voor de continuïteit van de welvaart en groei. En het groeiende gevoel van vaderlandsliefde dat de federale staat tijdens de oorlog zo sterk maakte.

Het eren van de veteranen kon democratisch verantwoord worden. Veteranen kwamen namelijk in elke bevolkingslaag en etnische groep voor. Hierdoor werd het de KKK moeilijk gemaakt voet aan de grond te krijgen, wat uiteindelijk toch wel lukte.

Het was alleen niet volledig democratisch omdat dit alles was ingesteld door de heersende klasse en het werd gebruikt om de positie van deze klasse te behouden en te verstevigen.

Er kwam nog een dat van het vereren van de veteranen bij: Armistice Day op 11-11. Gedurende het interbellum waren er op 04-07 geen parades maar wel tijdens Armistice Day.

Het herdenken van de doden was tweeledig

1. Het gaf de gewone man kans zijn verdriet te uiten en gaf hem een palats in het publieke leven
2. Het promoten van vaderlandsliefde om een ordelijke samenleving te creëren waarin zaken doen gemakkelijk wordt

In de jaren na de crisis werd Armistice Day minder een dat van patriotisme maar van vrijetijdsbesteding. De herinnering van de oorlog begon te vervagen en zij die voor vaderlandsliefde pleitten waren druk bezig zich erboven op te helpen.

Tijdens WOII werden de herdenkingsdagen gebruikt om steun te werven voor de nationale mobilisatie. Na WOII ging het weer meer over vrijetijdsbesteding dan publieke promotie van patriotisme.

In de jaren 60-70 probeerde men de herdenkingsdagen weer in ere te herstellen. Vooral omdat van binnen in de samenleving protesten tegen het gezag kwamen: Vietnam.

Bob Hope kwam met het idee voor een Honour America day, in 1970, naar aanleiding van protesten tegen de regering om te laten zien dat er nog steeds Amerikanen waren die van hun land hielden. De vlaggen en speldjes waren niet aan te slepen. In Indianapolis werden op deze dag die op de vierde juli gehouden werd 4 parades gehouden. Allen eindigden echter op de parkeerplaats van een winkelcentrum, niet bij een monument.

Het kwam ook in deze tijd op dat de parade op Memorial Day niet meer op de dag zelf gehouden werd maar een aantal dagen er voor omdat de Indy 500 op Memorial Day werd gehouden.

Uiteindelijk draaide het meer om entertainment en vrijetijdsbesteding dan patriotisme.

Cleveland: The challenge of ethnic diversity

Public Memory ging in Cleveland net als in Indianapolis om het kweken van Patriotisme.

In 1876 tijdens het 100 jarig jubileum van de stad werd een monument officieel onthuld dat de soldaten en zeelieden van de Cleveland tijdens de Burgeroorlog eerde.

Aan de bouw van dit monument gingen een aantal problemen vooraf, naast alle financiële problemen. Het monument zou in het midden van de stad komen te staan. Maar hier stond al een monument (Dit monument symboliseerde O.H.Perry's overwinning op de Engelsen in 1812). Het nieuwe monument zou echt niet overschaduwd mogen worden. Het oude monument moest dus weg. Dit splitste de stad in tweeën. Uiteindelijk besliste de rechter dat het oude monument weg moest.

Public Memory ging over de burgeroorlog en persoonlijke, lokale en regionale belangen die verband hadden met dit onderwerp.

Het grote verschil met Indianapolis was dat in Cleveland er een grotere groep niet in Amerika geboren burgers was. Deze speelde een grote rol. Ze werden niet weggeloopt als in Ind. Maar hun vaderlandse trots kwam naar voren in de verschillende parades op de verschillende gedenkdagen. Maar America First bleef wel altijd het devies. Ook werd er nooit afgedaan aan het kweken van liefde voor het vaderland en de nagedachtenis van de oorlogsslachtoffers.

Er kwam zelfs een herdenkingsdag bij voor de veteranen. Veterans Day.

Public memory was niet als in Ind. alleen gebaseerd op het kweken van liefde voor de VS, maar ook werd er getarcht door de wel en niet in Amerika geboren middenklasse een etnische erfenis te kweken. Dit kwam naar voren in de Cleveland Cultural Gardens. Deze werden opgericht als symbool van verscheidenheid en tolerantie tegenover het agressieve amerikanisme. Hetzelfde amerikanisme dat deze middenstanders gebruikten om hogerop te komen.

Het ontbrak deze tuinen echter niet aan verheerlijking van Amerika. Met het uitbreken van WOII werden de tuinen helemaal in dienst gesteld van het kweken van vaderlandsliefde; voor de VS.

Met de herdenkingsdagen ging het na WOII over het kweken van patriotisme

In de jaren 50 werd vrijetijdsbesteding belangrijk.

In de jaren 60 ging men weer over op het herdenken van de doden; aanleiding was vietnam. Het ging hierbij speciaal om vietnam. Niet zoals in Ind dat er persoonlijke berichten kwamen in de kranten voor alle overledenen.

In de jaren 70 ging het weer op vrijetijdsbesteding.

Conclusie

Sociale structuren (midden klasse) en de aart van de politieke macht kunnen public memory vorm geven daardoor is het mogelijk dat public memory verschilt van stad

Hoofdstuk 5: Memory in the Mid-West before World War II

In het midwesten van Amerika vond zich een nationaliseringproces plaats dat vanaf 1890 sterkere vormen aannam, dit kon men voornamelijk zien aan de groeiende invloed van het patriottische symbool. Gedurende de negentiende eeuw was de cultuur van het midwesten gedomineerd geweest door protestantse middenklasse. Deze culturele invloed reflecteerde de ideeën van deze protestantse middenklasse, namelijk dat zij verantwoordelijk waren voor de regionale groei en de immigranten, die duidelijk een soort inburgeringcursus (reform their behavior) nodig hadden zodat ze een verbondenheid konden voelen met het midwesten en een vorm van progressiviteit. Alhoewel ze heel blij waren met het groeiende gevoel van patriottisme was er ook het gevoel van individualisme, hier werd voor gevreesd. Stedelijke groei, etnische en religieuze diversiteit en de spreiding van grote corporaties heeft ertoe bijgedragen dat de wens van de protestantse middenklasse uit eindelijk geen resultaat heeft mogen opleveren. Het regionale leiderschap kwam in handen van katholieken en protestanten, gemeenschappelijke leiders, professionelen en kleine ondernemers. Deze grote groep heeft ervoor gezorgd dat patriottische symbolen en ideologie naar voren kwamen, hierbij werden de pioniers niet vergeten. Patriotten waren vanaf nu de basis voor publieke herdenkingen en het dominante model burgerlijk gedrag. De overheid heeft hier ook een rol in gespeeld.

De discussie over public memory werd gedomineerd door gewone mensen die allemaal een lokale of persoonlijke herinneringen hadden. Deze discussie werd voornamelijk 'uitgevochten' met symbolen van patriotten en pioniers. In 1930 werd het patriottische symbool van minder betekenis toen er een vast idee bestond over de rol van de pioniers (beetje vaag was dit).

Pioneers and patriots

Een samenwerking tussen de overheid en de middenklasse in Indiana heeft ertoe geleid dat er een grote groep was die het eens was met het idee van algemene educatie door herdenkingsbijeenkomsten (1916, honderd jaar nadat de staat haar constitutie had mogen ontvangen). Vroeger was het de elite die dit soort bijeenkomsten organiseerden. De meeste activiteiten bevonden zich op lokaal niveau, zodat de gemeenschap zich kon richten op wat vooral voor hen interessant was. Er werd wel van hen verwacht dat ze dezelfde geschiedenis konden laten samenvallen met het grotere (politiek) geheel. Helaas werd dit niet altijd gedaan. In bartholomew county werd er een historische optocht gehouden waarbij alle symbolen op lokale aangelegenheden (pioniers)duidden en niet naar het grotere (patriottische) geheel. Hier was het ben mckey die het hoofd van de organisator was en die, na commentaar, erop wees dat er ook een toneelstuk was over "the first white settlers". In de meeste steden waren het lokale bankiers, onderwijzers, rechters en vakmannen die in dit soort organisaties zaten. Maar ook de staat sponsorde een groot deel van de festiviteiten, niet op lokaal niveau maar op staat (Indiana) niveau. Ook op deze feesten van staatsniveau konden de pioniers niet over het hoofd worden gezien. Zij waren degenen die ervoor gezorgd hadden dat in 1816 de grondwet in Indiana kwam, honderd jaar geleden dus (indiana werd door zichzelf gezien als een pelgrimstocht voor pioniers die geloofden in een democratie). In indiana gaat het om 'home builing and home life'. De festiviteiten gingen meer over het boerenleven en de fabrieken dan over wall street, het kunnen bieden van een veilig en comfortabel huis staat bovenaan. Staatstrots kan als een basis dienen voor een nationaal gevoel van patriottisme.

In 1918 was het de beurt aan Illinois om haar bijdrage aan de unie te vieren. Het verschil hierbij is dat het patriottische aspect een veel grotere rol speelt dan bij Indiana. Maar ook hier werd de culturele bijdrage vooral geleverd door publieke figuren en leden van de groeiende vakmanschappen. In Illinois werd een commissie opgericht met 15 leden inclusief de wetgever, professoren van de universiteit en historici die lid waren van 'de beweging van de geschiedenis van de staat Illinois'. In steden en dorpen waren het de rechters, leraren, commissarissen enz die de adviezen van de commissie opvolgden (en zelf ook kleine dingen mochten organiseren) om zo op een efficiënte manier te werken. Helaas is het niet duidelijk geweest voor Indiana en Illinois of ze genoeg mensen hebben kunnen bereiken met hun festiviteiten, daar men gewoon moest werken (het waren vooral de armere die het zicht niet konden permitteren om een dagje vrij te nemen). Tevens was er de discussie of dit allemaal wel kon in tijden van oorlog (wwI), maar er werd gezegd dat dit ons juist aan deed denken waar onze voorvaders voor vechten goed was en dat ze opkwamen voor hun rechten (democratie en onafhankelijkheid) op deze manier probeerde men de situatie heroïsch te maken voor de rol die Amerika speelde in wwI. Op deze manier werden ook de pioniers afgebeeld als mannen die geholpen de natie op de bouwen (in grotere context dus) met als grote voorbeeld Lincoln (symbool voor pioniers en loyaliteit aan je land). In Illinois werd er efficiënter gewerkt daar er een agenda kwam met alle activiteiten, ook werd er een doel geformuleerd; de geschiedenis van de staat en om alles in patriottische manier te uiten. Het was dus niet alleen de staat die je diende maar ook je land daarmee. In meerdere staten werden er festiviteiten georganiseerd waarbij vooral gehamerd werd op patriottisme en herdenkingen van de lokale geschiedenis. Hierbij werd altijd Lincoln als symbool gebruikt 'the Lincoln spirit still walks the earth...his life remains the greatest resource to the forces fighting for freedom and righteousness throughout the world' (gouverneur tijdens een toespraak). In oktober 1918 was er een massale bijeenkomst in de hoofdstad van Illinois die eer betoonden d.m.v. symbolen en rituelen aan staatshelden en nationale eenheid. Veteranen van de burgeroorlog vertelden hierbij wat zij allemaal moesten doorstaan voor rechtvaardigheid. En er werd weer verteld dat Lincoln voor iedere Amerikaan een groot voorbeeld is en dat ook moet zijn.

De door de overheid gesteunde activiteiten in Indiana en Illinois hebben zich voornamelijk gefocust op dominante symbolen van pioniers en patriotten. Maar nu is het de vraag of dit het behoud is van hoe men vroeger handelden of dat dit een breuk was van hoe men vroeger handelden?

Early memories in the Midwest

In alle staten van het midwesten werd 4th of July gevierd. Illinois was het grootste feestbeest van deze staten en hield dan ook grote parades waarbij nationale thema's aan de orde kwamen. In geen enkel geval vergat men de belangrijke bijdrage van hun voorgangers in de burgeroorlog en het patriottische aspect daarvan. Maar aangezien de staten veranderden (in economische opzicht) kregen ze andere waarden dan voorheen. Het waren de pioniers die het belangrijkste waren voor de staat en niet 'the singers' van de onafhankelijkheidsverklaring. Het waren de normale mensen, pioniers, die de basis hadden gelegd voor hun verleden. De verandering dat de inspiratie kwam van de gewone mensen ipv founfig fathers kwam door een sociale en economische verandering in laat negentiende eeuw. In tijden van de komst van 'geldmaken (individualisme)' werd erop gehamerd om het broederlijke gevoel niet te laten verdwijnen en de grondleggers (pioniers) te eren door bijv. picknicks.

Aan het begin van de twintigste eeuw werd de nadruk vooral gelegd op de regio. De mooie landschappen die bedreigd werden door de komst van industrialisatie¹, men ging nu de natuur eren (dit was vooral een idee van de middenklasse, dit was buiten de door overheid gecontroleerde organisaties). Ironisch is het feit dat het (nationale) politieke en economische leven ertoe geleid heeft dat de regionale trots en zelfbewustzijn evenveel gedaan heeft in New Engeland en het zuiden. Carl Sandberg, dichter, heeft zijn meeste inspiratie gehaald uit de pioniers. Hij reflecteerde het verleden en de toekomst van het midwesten. Anderson heeft het voornamelijk over de verschrikkingen van de industrie en dat die de dorpen vernielen die de pioniers hebben opgebouwd. Aan het einde van de negentiende eeuw was het pionier symbool en het leven dat zij geleefd hebben heel belangrijk. Het symbool van de pionier was dat zij een kleine gemeenschap was die bedreigd werd door

---

¹ Hier is ook een artikel van in de bundel. Over het landschap dat zo ontzettend mooi en goddelijk is en dat in alle schilderijen voorkomt, bla bla bla.

industrialisatie en uiteindelijk zou opgaan in alle verdoemenissen van de stad. En het representeerde het onmogelijke wat deze mensen hebben doorstaan om te geven wat ze nu hebben gegeven.

A patriot for all: George Rogers Clark

Campagnes om het patriottische verleden te tonen werden in het midwesten gevoerd en in andere regio's. Deze campagnes werden geleid door veteranen, middenklassers en afgevaardigden van de overheid. In 1920 was het moeilijk om een krant te lezen zonder dat daar de naam Clark in voorkwam, Clark was een oorlogsheld (er werd ook een monument voor hem opgericht, dat was het project). Het was aan Clark te danken dat het midwesten nu tot Amerika behoorde. Een lokale senator riep zelfs op om speciale belastingen te innen zodat het project gefinancierd kon worden. In Indiana ging men naar de overheid in Washington om geld te vragen voor de bouw van een monument, maar daar liepen ze niet zo warm voor de lokale aangelegenheden. Deze kwestie kwam uiteindelijk bij het 'joint committee of the library' in 1927 voor, voorzitter van dit comité was senator Simeon Fess van Ohio (groot supporter van de midwest geschiedenis). Er werd besloten dat de inname van 'Fort Sackville' de meest belangrijke militaire daad was geweest van de revolutie en een van de belangrijkste gebeurtenissen van de Amerikaanse geschiedenis, deze daad zou nl. enorm hebben bijgedragen aan de grootheid van de republiek. De senaat besloot 1.74 miljoen dollar te spenderen aan het monument en een historische en leerzame viering van de 150ste verjaardag van Fort Sackville in 1929 (de senaat schonk waarschijnlijk zoveel geld omdat de president destijds net bezig was met een verkiezingscampagne). Vincennes (gebied rondom Fort Sackville) zou de patriottische hoofdstad van Amerika worden waarin alle mensen hun bijdrage hadden geleverd. Er kwam uiteindelijk een echte George Clark commissie met daarin; Ewing Emison (een rechter die zijn politieke contacten had gebruikt om geld los te krijgen), Simeon Fess (senator en groot supporter van de herinnering van de midwest geschiedenis) en Luther Ely Smith (zakenman wie een herdenking voor Thomas Jefferson heeft gepromoot).

Vroeger werd Clark maar nauwelijks herdacht maar nu zijn er hele parades en komen er volle bussen vol met scouts kindertjes. In een toespraak van gouverneur Harry Leslie van Indiana werd gezegd dat mensen zich moeten meten de angstloze daden van het patriottisme en het dienen van het hun land, net zoals Clark zou hebben gedaan. Bij sommige voorstellingen was het zo druk dat men vroeg of de ouders al thuis konden blijven zodat iig ieder kind dit gezien zou hebben en er dus van kon leren (oftewel; je land dienen).

De symboliek van het Clark monument is dat het midwesten iets heeft bijgedragen aan de natie en dat het voor mensen die geïnteresseerd zijn in de geschiedenis van de pioniers maar een klein deel is. De herdenking was voornamelijk een bijdrage aan de lokale trots.

The 1930's and the persistent pioneer

In de jaren '30 had men te maken met moeilijke tijden (beurskracht, werkeloosheid) waarbij men terug keek naar de hoop die gewone mensen hadden in het verleden. Hierdoor ging men meer de nadruk leggen op de pioniers, zij waren nl. gewone mensen die altijd te maken hadden gehad met tegenstribbelingen. De promotie van het patriottisme bleef bij de culturele leiders en de overheid aanwezig. Vaak werden er pionierssymbolen gebruikt om een patriottische boodschap uit te brengen. De vraag was in hoeverre deze empathie voor de pioniers het patriottische gedachtegoed uit wwl teniet zou doen.

Men begon zich in die tijd meer te bemoeien met de politiek en nam niet alles meer zomaar aan. De mensen gingen op een persoonlijk level op zoek naar symbolen die hen hoop gaven om door te gaan in moeilijke tijden. Deze zoek naar symbolen gaf aan dat het patriottische gedachtegoed van de vorige decennia niet meer van de orde was en dat dit ook niet zou uitroeien naar de symboliek van de pioniers van de lokale gemeenschap. Op een bijeenkomst werden gezegd dat dankzij het werk van de houthakende pioniers er uiteindelijk een staat kwam. 91 namen van 'lumberman' waren in een monument gegraveerd. De gouverneur was de leider van het fonds die 50.000 dollar bijeen bracht om

een monument te maken voor deze pioniers. Het monument maakt normale mensen tot helden. Door economische en sociale omstandigheden in de jaren '30 heeft ertoe geleid dat er getwijfeld werd aan een van de meeste fundamentele waarden van de 20ste eeuw, nl de onvermijdelijke materiële groei. De toekomst was nog nooit zo onzeker geweest, maar uit het verleden kunnen we zien dat mensen er al eerder bovenop zijn gekomen, dus moet dat nu ook kunnen. Het terugkijken naar het verleden werd bij lokale en regionale dingen gedaan, op deze manier herkenden de mensen iets wat hun bekend voor kwam en werd het dus veel persoonlijker. Nadat er commentaar was gegeven op een kunstenaar die alleen maar de landschappen van het midwesten afbeeldde zei hij dat de boeren het middelpunt waren de regionale cultuur en ruige individuen die in constante strijd waren met de natuur. Het imago van overleven was voor iedereen belangrijk. Er waren ook kunstenaars die naar de publieke opinie en herinnering luisterden voordat ze iets uit gingen beelden. Continue beschrijvingen van lokale geschiedenis was zeer populair. Muurschilderingen waren meestal a-politiek en liet het verleden in verschillende stadia zien. Zo iets was dus van de mensen en van de schilder. De meest uitbundige expressie van het pioniers-symbool was in Ohio, daar waar de eerste blanke pioniers zich gesetteld hadden. Dit evenement werd georganiseerd door de elite en ambtenaren die zich bewust waren van de noodzaak om het patriottische gedachtegoed te spreiden. In het midwesten was het ongelofelijk populair om dit soort evenementen te houden dit niet alleen om de lokale economie te steunen. Vanaf het begin hadden de vakmensen van de lokale en nationale gemeenschap een duidelijk doel voor ogen. Ze wilden niet zoals bij het Clark monument (dat afgelegen lag) dat mensen daar speciaal voor naartoe zouden komen om inspiratie op te doen. Ze wilden dat the northwest territory celebration een enorm aantal steden en mensen zal bereiken over een groot gebied. Dit event was 'to the people'. De commissie ging naar scholen toe om te zeggen dat er ook over normale mensen geleerd moest worden en niet alleen over helden. Als toppunt om het evenement te laten doen leven bij de mensen hadden ze een optocht georganiseerd die dezelfde route zou afleggen als de eerste (blanke) pioniers. Hierdoor zouden ze het noorden ook bereiken (telde ongeveer de helft van de gehele bevolking) en was er kosteloze publiciteit. Overal waar de studenten aankwamen (zij moesten de pioniers naspelen) werden ze hartelijk ontvangen en zo herleefde het patriottisme weer. Toen de 'pioniers' terugkwamen in Ohio was er geweest zoals nog nooit tevoren dat zelfs de organisatie ervan schok. Dit bracht eenheid teweeg terwijl er juist zo een verschil was tussen de mensen onderling. Maar ook hier werd gezegd (net zoals bij the wierton steel company) live american and support the ideals our forefathers fought for. Als snel werd er in een toespraak gezegd; dank jullie wel, bla bla bla... We moeten trouw zijn aan de overheid en onze voorvaders en het communisme, fascisme en het radicalisme bestrijden met alles wat we hebben. Er werd later gezegd dat als de 'pioniers' een stadje zullen bereiken dat iedereen in die stad dat pionierskleren aan moest trekken. Er werd gezegd dat in Ohio 2 miljoen mensen de caravan zagen en dat er in iedere ander staat 1 miljoen mensen waren die het gezien hadden. Mensen maken zich eigenlijk geen zorgen over etnische eenheid. Het feit dat het jonge Amerikanen waren die een boodschap bij zich droegen, freedom on the march, was voor vele de reden om te komen kijken. Deze optocht was gefinancierd door de overheid, zij vonden dat de Amerikanen dit nodig hadden om te zien dat je ook in moeilijke tijden je land moest dienen en er trouw aan moest blijven. Het was bedoeld om de kolonies te verenigen om zo een natie te krijgen. The northwest territory centennial celebration was enorm populair aangezien het in staat was om loyaliteit af te dwingen en anti-radicalisme te verminderen aan de hand van beelden die bij de mensen iets deed opleven over de pioniers en de lokale geschiedenis. Het bereikte in een keer de staat, de elite en de normalen mensen. Het kreeg begrip voor de groeiende centralisatie van nationale kracht. Het maakte de ongelijkheden in politieke en sociale positie van de mens onbelangrijk. In feite was het een de viering van een ideologie (het werd hier subtieler gedaan dan bij Clark). Namelijk dat pioniers in het verleden te maken hadden met harde tijden en dat men in de jaren '30 ook een harde tijd had, maar dat iedereen die dus te boven kan komen als je maar wil (en gelooft in je land). Dit was de boodschap voor iedereen, dus ook voor 'ordinary people' (zwarten worden in dit hele hoofdstuk niet een keer genoemd). Maar die pioniers waren tegelijkertijd ook patriotten die trouw bleven aan hun principes en instituties (ordinary people moeten dat dus ook zijn). Het was de elite en de overheid die dominant waren in het midwesten over the public memory.

Conclusion

In het midwesten waren er in de eerste vier decennia twee symbolen belangrijk; pioniers en patriotten. Het pioniers symbool was een symbool voor meerder groepen en werd daarom veel gebruikt, was efficiënt. Persoonlijke behoeftes van gewone mensen en politieke behoeftes van de elite en de overheid. Dit was een breuk!!! Vroeger werd de ideologie bepaald door de machtige protestanten en zakenmannen en de elite (advocaten enz), die ideologie was self improvement en progress. Eerst waren pioniers mensen die gewoon een stadje hadden gebouwd en de basis voor hen hadden gelegd, later waren het mensen die de staat hadden gebouwd en die de overwinnaars waren van moeilijke tijden. Alhoewel er een verschrijving was van de mensen die dit beeld bepaalden, probeerde men nog steeds een vinger in de pap te houden. Culturele leiders hingen na wwI meer op een mix van pioniers en patriotten symbolen, dit omdat de overheid meer invloed op de symboliek had gekregen (door de politiek). Patriotten geven namelijk beter een politiek klimaat aan dan pioniers, alhoewel die niet vergeten waren. De jaren '30 waren heel interessant wat betreft public history aangezien men te maken had met politieke en sociale problemen. De ordinary people werden misleid door het feit dat de pioniers nu een patriotisch karakter hadden gekregen en dat ze hoop gaven, bovendien was er gratis vermaak op straat (gefinancierd door de overheid). De overheid en de elite converseerden alles zodat ze in de toekomst ook een vinger in de pap konden houden.

Hoofdstuk 7: NPS and history

In de jaren 30, een tijd van economische neergang, begon de overheid zich steeds meer te bemoeien met de maatschappij en de cultuur. Het valt op dat in tijden waarin het niet zo goed gaat met een land, de overheid zich richt op het vormen van de staat en probeert te laten zien aan inwoners dat veranderingen in het verleden goed zijn geweest.

In Amerika waren er verschillende groepen die zich bezighielden met het public memory. De nationale park service (NPS) was het grootste en hield zich bezig met het nationaliseren van en rationaliseren van historische herkenningspunten. Daarnaast waren er allerlei overheidscomities die zich bezig hielden met de herdenking van George Washingtons geboorte en het herdenken van de vestiging van Amerikanen in het westen.

Hoewel er nationalistische forums ontstonden, is het te kort door de bocht om te zeggen dat dit de vervanging was van anderen forums zoals de etnische, culturele en de staat. Het nationalistisch forum was weliswaar dominant maar zou nooit zonder deze vormen kunnen bestaan. De culturele en etnische aspecten verdwenen niet, maar inheemse aspecten werden minder belangrijk de specifieke geschiedenis werd in een nationalistisch raamwerk gestopt. Hoewel de inheemse uitingen dus beperkt werden door de politieke en culturele kracht van de staat konden ze nooit helemaal uitgewist worden. Lokale groepen beleven voor hun trots of ter stimulering van lokale groei de inheemse geschiedenis bewaren.

In de jaren 30 werd er door de overheid een nationalistisch forum gecreeërd over publiek geheugen. De discussie over hoe het verleden invloed had op het heden kwam op gang. Grote bureaucratische organisaties en hun professionals stelden een standaard op voor nationalistische 'landmarks' en symbolen en maakten een algemeen kader. Omdat de professionals vooral uit de middenklasse kwamen, kwam de link tussen promotie van de middenklasse en vaderlandsliefde terug.

In het begin van de oprichting richtte de nationale park-service zich vooral op natuurparken omdat er veel aandacht was voor de wildernis en de schilderachtige natuur. In de jaren 20 verwierf de NPS twee keer zoveel natuurlijke gebieden als historische, hierbij zat onder meer de grand canyon.

In 1933 werd het management van historische bronnen gereorganiseerd. Alle parken, monumenten, slagvelden, begraafplaatsen en capital parks kwamen in een nationaal park systeem onder invloed van president Roosevelt, die toen net verkozen was. Hierdoor werd de politieke basis en de professionalisering van historische interpretatie versterkt.

De jaren 20

Er werden ontzettend veel historische gebeurtenissen gevierd, dit werd gestimuleerd door de regering van Wilson. Dit was begonnen in de eerste wereldoorlog voor loyaliteit en toegewijdsheid aan de staat en natie. Sommige historische vieringen duurden maanden, bijvoorbeeld in Plymouth waar het neerstrijken van de pelgrims werd herdacht. Er kwamen veel bezoekers en er was veel te doen.

Voor de WO 1 vond de verspreiding van ideeën plaats dmv kermis en spektakels. Deze legden de nadruk op democratie en vooruitgang. De doelen waren onderwijzen, herinnering aan het verleden vasthouden en daarnaast hadden deze ceremonies ook een entertainend stuk dat niet altijd even erg op waarheid was gebaseerd.

Aan het nationalistische aspect werd voor de WO 1 niet zoveel aandacht besteed, maar door propaganda veranderde dit na de WO 1. Lokale herinneringen mochten weliswaar blijven bestaan maar werden steeds meer in een ideologisch kader gedruwd dat uitging van loyaliteit en toegewijdsheid aan de natie. Het accent van de feesten en herinneringen kwam dus meer te liggen op patriotisme en verheerlijking van de voorouders in plaats van op materiële vooruitgang,

De jaren 30

In de jaren 30 bleven ceremonies erg populair. Entertainment, vernieuwing, onderwijs en inspiratie waren hierbij de hoofddoelen. Bijna iedereen was bij de festiviteiten betrokken. Door de economische depressie was de moraal van de inwoners van Amerika niet zo hoog, door trots voor het vaderland op te wekken onstond er weer optimisme.

De nationale park service werd in 1933 gereorganiseerd. Voorafgaand hieraan spendeerde de federale overheid geld aan allerlei vieringen. De overheid wees commissies aan om het patriotisme en historisch sentiment te kweken. Een daarvan was de George Washington Gedenkdag commissie. Allerlei prominente figuren als Henry Ford en U.S Grant 3 hielden zich hier mee bezig. Dit maakte veel indruk op de NPS en dit leidde uiteindelijk tot de restauratie van een geboortedag monument door de NPS in Wakefield. Alles stond in het teken van George Washington en er werden allerlei positieve eigenschappen aan hem toegeschreven. Er werden maar liefst 4,7 miljoen activiteiten georganiseerd ter ere van zijn geboortedag. Burgerlijke verantwoordelijkheid en partriotisme, was de boodschap voor iedere burger.

De geschiedenis van de park service

Horace Albright was de eerste directeur van de NPS, hij was erg beïnvloed door de festiviteiten om hem heen ter ere van de geboortedag. De NPS diende volgens hem professioneler te worden om meer toeristen te trekken en zodoende krediet te krijgen van de overheid. Hiervoor werd in 1931 de eerste historicus ingehuurd genaamd Verne Chatelain.

In 1933 ging de NPS reorganiseren en zij gingen vallen onder de overheid. Alle nationale parken, monumenten, begraafplaatsen en herdenkingstekenen kwamen bij elkaar in de NPS. Het gevolg hiervan was veel meer autoriteit voor de NPS. Ook hadden zij nu 77 ipv 20 historische en natuur plaatsen in het bezit. De NPS begon een agressieve werving van historische plaatsen, vooral in het oosten, dit leidde tot conflicten, zoals in 1932 met de Ladies Association om het huis van Washington te werven uit hun handen.

Doordat de NPS meer verantwoordelijkheid had gekregen over historische plaatsen gingen ze meer aandacht besteden aan de interpretatie van deze plaatsen. Hoewel de NPS een groeiende groep historici in dienst had lag de aandacht niet op het geheel en gedetailleerd vertellen van de geschiedenis, veel meer lag de aandacht op een selectie van de bestaande geschiedenis en een symbolische vertelling van het gebeurde.

Chatelain, de eerste historicus van de NPS uit Nebraska vond dat mensen zowel geïnspireerd als onderwezen moesten worden als ze op historische plaatsen kwamen. Dit kon het beste door historische patriotische plaatsen te creëren. Die vaderlandslievende sentimenten, die eerst werden opgewekt door verhalen, werden voortaan gelinkt aan historische plaatsen. De mensen van de NPS die de geschiedenis interpreteerden, bleven zo nieuw leven in de Amerikaanse geschiedenis. De aandacht van de NPS lag dus niet meer zo zeer op symboliek en selectie, niet meer op bewaring of herinnering aan vooruitgang, veel meer kwam de aandacht te liggen op de geesten van de mensen van nu.

De bedoeling van de NPS was een systeem creëren waarin alle historische gebeurtenissen passen als puzzelstukjes. In 1933 deden ze een onderzoek naar elke historische plek met als doel een beleid vast te stellen dat het publiek zou onderwijzen en tevens de Amerikaanse geschiedenis opnieuw zou creëren. Om het vertrouwen van de onderwijzende wereld te winnen pakte men het professioneel aan. Professionele historici werden ingehuurd, pamfletten over verschillende historische plekken werden gemaakt en een nationaal comité werd opgericht.

Het idee van onderwijs en inspiratie door de geschiedenis kreeg een enorme boost door de New Deal politiek. De overheid wilde een steeds grotere rol spelen in het sociale, politieke, economische en culturele leven van de mensen. Dit was vooral goed te zien onder Harold Ickes die hoofd was van het binnelandse departement en daardoor verantwoordelijk voor de NPS. Ickes en de NPS ambtenaren maakten de historische en onderwijzende rol van de de NPS door de historical sites act van 1935. Hierin stond dat het een zaak van nationale politiek was om historische plaatsen en gebouwen en voorwerpen te bewaren voor het Amerikaanse publiek. De overheid kon voortaan de creatie van historische plaatsen en monumenten bekrachtigen en de professionels van de NPS kregen meer bevoegdheid over de selectie van historische plaatsen.

Het selecteren van symbolen

Uiteindelijk zou de historic sites act de mogelijkheid van het publiek om mee te beslissen over historische plaatsen beperken. Voorlopig werden lokale initiatieven nog aangemoedigd. Er werd een adviesraad opgericht, deze raad gaf er goedkeuring aan om de persoonlijke, lokale, regionale en commerciële interesses te vervangen door nationalistische en professionele.

In de adviesraad zaten individuen die zich bezighielden met het behouden van plaatsen en de interpretatie ervan. Bijvoorbeeld een antropoloog en een museum directeur. Alle professionele doelen van de mensen uit de raad moesten passen in een raamwerk van patriotisme, zo legde Ickes uit bij de eerste ontmoeting van de raad. Chatelain de historicus van de NPS sprak de groep erop aan dat er een thematische gidslijn kwam om het wervings en presentatie proces te maken. De Amerikaanse geschiedenis werd hiervoor ingedeeld in thema's die samenhangen met verschillende historische stadia als: Europese verkenning en nederzetten, ontwikkelen van Engelse kolonies, grote Amerikaanse oorlogen, westwaartse expansie, politieke en militaire affaires. Historische plaatsen moesten worden gekozen in het kader van deze stadia en daarin ook representatief zijn. Dit laatste was iets dat in het verleden niet gebeurd was, er waren nu bijvoorbeeld superveel militaire en koloniale thema's. De adviesraad nam zonder morren de suggesties van de NPS profs over. Wel hadden ze ook hun eigen thema's met name gericht waren op materiële cultuur, eentje wilde graag meer aandacht voor historische landmarks en de antropoloog vond dat materiële cultuur ook een onderdeel van cultuur was

De burgers alleen of in groepsverband dienden nog steeds allerlei suggesties in voor het maken van de monumenten. Afhankelijk van of het geplaatst kon worden in een nationaal patriotisch ontwikkelings thema werd zo'n idee aangenomen of verworpen. Daarnaast waren er nog andere voorwaarden:

het land waarop zo'n monument stond moest aan de overheid worden gedoneerd.

Support van het congress nodig

Dit leverde altijd weer veel discussies op. Het meest enthousiast over een voorstel tot historische plek was de NPS als een voorstel voldeed aan het aspect van natie bouwen en service aan het land (wo 1 / tegen communisme) Naast gewone mensen die om persoonlijke redenen een monument opgenomen wilde zien waren er ook kranteneigenaars en ondernemers die waren geïnteresseerd in de economische ontwikkeling van een regio. Dit was bijvoorbeeld het geval bij het Cumberlandgap park.

De boog van St Louis

De NPS maakte ook monumenten, één daar van was de Jefferson National Expansion Memorial ook wel de boog genoemd in St Louis. Lokale en nationale politieke belangen kwamen in dit project tot haar recht. Het project gold als symbolische representatie voor de westwaartse beweging, hier stond Jefferson namelijk symbool voor..

St Louis had al heel lang wat met Jefferson en toen er in 1947 een architectuurwedstrijd in het leven werd geroepen om om de economie te stimuleren, werk te verschaffen en loyaliteit aan de natie te laten zien. Al jaren daarvoor waren er soortgelijke ideeën. De grootste booster was nu een zakenman genaamd Luther Ely Smith. Samen met de industrial club en congresleden uit verschillende staten overtuigden ze het congres om een comisie op te richten.

In 1936 gaf de overheid geld. Voordelen voor de overheid waren de politieke en economische interesses in de vorm van banen en toerisme, maar natuurlijk ook een ideologisch aspect. Niet iedereen was voorstander: er werd wel gezegd dat de nationale politiek instemde omdat de president steun nodig had van st louis voor zijn electoraat.

Ge-erfde tradities

De oude symbolen als slagvelden, begraafplaatsen en helden waren zonder discussie verworven. Wel werden ze vaak in een ander licht gezien dan eerder het geval was. Ze hadden nu namelijk allemaal te maken met de triomf van de natie en de glorie van degene die gestorven zijn. Presidenten als Grant en Lincoln werden door de NPS een ideologische focus voor het bouwen aan de natie en het opwekken van patriotisme. Herrineren aan hen werden door de nps overgenomen en in een symbolisch kader gestopt, bijvoorbeeld het geboorteplaatsmonument van Lincoln. Door de jaren heen was er vanalles veranderd aan het geboortehuis van Lincoln, het was herbouwd maar het leek niet meer op het origineel. Wel werd het jarenlang gepresenteerd als het geboortehuis van Lincoln. Dit werd niet gezien als een schande, de symbolische waarde was veel belangrijker, nl de viering van de natie en de eenwording hiervan. Ook bij slagvelden was dit het geval, eerst ging het om het rouwen om individuen later kwam de nadruk te liggen op het opofferen voor de natie.

Het publiek onderwijzen, de jaren 50

De jaren 50 waren een economisch slechte tijd voor de overheid en daarmee de NPS. Zij hadden weinig geld te besteden. In de jaren 50 ging het met de economie weer goed, mensen kregen meer vrije tijd en gingen meer reizen. De NPS kreeg te maken met een grote groep bezoekers en zij waren hier niet op voorbereid.

De NPS startte een groot project genaamd 'mission 66'. Dit om overheidssteun te verkrijgen door een nieuw plan te presenteren, dat wilde dat er meer faciliteiten als museumstentoonstellingen op historische plaatsen kwamen. Door financiering van de regering Eisenhower kreeg het project kans om van 1956 tot 1966 zichzelf verwezenlijken. Met dit project kwam er meer nadruk op training van personeel in zowel natuurlijke als historische omgevingen. Informatie, onderwijs, inspiratie, Amerikaanse idealen. Fanatieke trainers, erg bomvol van idealistische, nationalistische slogans. De NPS promoot hier haar idealen en haar waarden. De nadruk van de NPS lag niet langer op het krijgen van historische plaatsen maar op het maken van historische boodschappen voor groot publiek.

Naast basis dingen als patriotisme ging de NPS inspelen op de politiek onrust met name in de steden van de jaren 60. Er was veel onrust door groepen minderheden en de NPS ging zich richten op orde en eenheid. Meer historische plaatsen werden nu gemaakt of gerenoveerd in het stedelijke oosten van de VS. Bijvoorbeeld een etnisch museum bij het vrijheidsbeeld. De NPS schonk dus meer aandacht aan het politieke dan aan de professionele vraag. Lokale leiders met veel invloed zoals Grant 3 konden de NPS beïnvloeden.

Ook dingen als de koude oorlog werden er bijgehaald om de innerlijke onrust weg te halen en de eenheid te benadrukken. Onder Nixon bemoeide de NPS zich nog meer met de steden. 'Parks to the people', mensen werden in hun vrije tijd beïnvloed met patriotistische en eenheidsidealen en ideeën. Lokale initiatieven en mensen werden weer betrokken bij de NPS om het meer te laten aanspreken; zomerkampen, etnische optredens en historische voorstellingen. De NPS gebruikte als het ware het verleden om de toekomst te dienen. Bijvoorbeeld met aandacht voor de rol van afro-amerikanen in de burgeroorlog om het land te dienen.

In de jaren 70 tot slot ging het hele NPS beleid onder de loep. Alles aan discussie onderhevig. Er werd samengewerkt met met andere organisaties, er werden mobiele shows gehouden in 1976 (200 jaar declaration)

Show 1 *We've come back for a little look around*: maatschappij kritiek en eigen verantwoordelijkheid om iets van je leven en je land te maken staan central

Show 2: *people of 76*: sociale verandering gaat voorbij, eenheid is voor altijd

Beide shows waren enorm populair.

Conclusie

Er zijn drie ideologieën te onderscheiden die kwamen in de vroege jaren '30 en die de aard van publieke historische activiteiten van de NPS vormgaven.

1. Patriotisme na de eerste wereldoorlog door de New Deal politiek van Wilson die publieke loyaliteit en het enthousiasme voor de Amerikaanse maatschappij en cultuur wilde doen herleven. De NPS ging hierop een collectie verwerven die meer gericht was op nationale

- eenheid en service aan de natie dan op inheemse aspecten. Het gevolg hiervan was dat deze inheemse uitingen ook minder aandacht kregen.
2. Er kwamen professionels die de historische tekenen moesten centraliseren en rationaliseren. Ze hielden discussies en namen besluiten. Het eigenlijke doel van de NPS: namelijk het belang van de staat dienen werd hierbij niet uit het oog verloren. In de historische plaatsen en gebeurtenissen werd nationale politieke macht een belangrijk element van de park-service. Dit was ook te zien aan het promoten van Amerika in het park to the people programma van Nixon. Het staatsbelang verving de nadruk op de eerdere economische structuren van de negentiende eeuw, toen koopmannen en rijke industriëlen de geschiedenis bepaalden. Overheidambtenaren, planners en professionele adviseurs hebben de rol van koopmannen en rijke industriëlen overgenomen.
  3. Lokale trots moest het opnemen tegen de nationale spirit. De lokale initiatieven moesten goed voor zich opkomen om te worden opgenomen door de NPS. Lang niet alle lokale initiatieven werden meegenomen, alleen als ze pasten in het nationalistische kader, hierdoor werden honderden persoonlijke en lokale uitingen verworpen. publieke historische activiteiten van de NPS vormgaven.
  4. Patriotisme na de eerste wereldoorlog door de New Deal politiek van Wilson die publieke loyaliteit en het enthousiasme voor de Amerikaanse maatschappij en cultuur wilde doen herleven. De NPS ging hierop een collectie verwerven die meer gericht was op nationale eenheid en service aan de natie dan op inheemse aspecten. Het gevolg hiervan was dat deze inheemse uitingen ook minder aandacht kregen.
  5. Er kwamen professionels die de historische tekenen moesten centraliseren en rationaliseren. Ze hielden discussies en namen besluiten. Het eigenlijke doel van de NPS: namelijk het belang van de staat dienen werd hierbij niet uit het oog verloren. In de historische plaatsen en gebeurtenissen werd nationale politieke macht een belangrijk element van de park-service. Dit was ook te zien aan het promoten van Amerika in het park to the people programma van Nixon. Het staatsbelang verving de nadruk op de eerdere economische structuren van de negentiende eeuw, toen koopmannen en rijke industriëlen de geschiedenis bepaalden. Overheidambtenaren, planners en professionele adviseurs hebben de rol van koopmannen en rijke industriëlen overgenomen.
  6. Lokale trots moest het opnemen tegen de nationale spirit. De lokale initiatieven moesten goed voor zich opkomen om te worden opgenomen door de NPS. Lang niet alle lokale initiatieven werden meegenomen, alleen als ze pasten in het nationalistische kader, hierdoor werden honderden persoonlijke en lokale uitingen verworpen.

Hoofdstuk 8: Celebrating the Nation, 1961-1976

In dit hoofdstuk staan twee nationale Amerikaanse vieringen centraal, namelijk: de viering van het beeindiging van de Burgeroorlog honderd jaar geleden (CWC) tussen 1961 en 1965 en de viering van het tweehonderd jarig bestaan van de onafhankelijke Verenigde Staten (BC) in 1976.² De vragen die centraal staan zijn: hoe worden de feestdagen gevierd; wie bepaald hoe deze feestdagen ingericht moeten worden en wat zijn de belangen van de verschillende spelers binnen de vieringen? Deze vragen staan centraal in het spanningsvlak tussen nationaal en regionaal georganiseerd, tussen overheid en burger, maar ook bij welke rol verschillende etniciteiten hebben in de viering.

In de jaren zestig en zeventig werd Amerika gedomineerd door politieke fragmentatie. Burgers dachten veel na over zaken als oorlog, ras en autoriteit. De bekwaamheid van de overheid om deze verschillen te beslechten werd ook in twijfel getrokken. Door de grote invloed van de overheid stonden deze twee grote vieringen daarentegen nauwelijks in het teken van deze fragmentatie, maar waren doordrenkt van nationale eenheid en loyaliteit aan de natie. Oude conflicten worden gebruikt om de eenheid aan te geven in Amerika. Aan de andere kant werden de vieringen door de burgers nog steeds gebruikt voor entertainment.

---

² In het vervolg geef ik de twee grote vieringen met de afkortingen CWC en BC aan.

- De nationale viering van de CWC

In 1957 richt de overheid de Civil War Centennial Commission(CWCC) op. In deze commissie zaten vooral prominente leden van de samenleving en van het maatschappelijke midden. Net als in de Goerge Washington Bicentennial Commission in 1930, gebruikte de commissie een historische gebeurtenis om patriotische boodschappen over te brengen. Tevens was de commissie zich bewust van het feit dat de viering toerisme en lolmakerij promootte, wat ook een van de doelen waren, maar wel ondergeschikt. De commissie wilden zich vooral richten op educatie, het aanwijzen van historische plekken om te zorgen dat de burgers trots waren op het erfgoed van de burgeroorlog. Deze boodschap stond centraal, maar de uitvoering moest op een decentraal niveau plaats vinden. Ze wilden zich niet richten op lokale helden en grote schouwspelen. Educatie moest worden bereikt door het uitgeven van kranten en het maken van rondleidingen. Er werd vooral aandacht gegeven aan de eenheid van de natie en de loyaliteit aan de natie. Deze werden namelijk bedreigd door interne conflicten en externe ideologieën. De scheiding noord-zuid werd opgelost door de term heldhaftigheid(heroïsm). Beide kanten vochten voor wat ze dachten dat goed was. Aan het graf van Lee in Lexington, Virginia stonden de ceremonies vooral in het teken van eenheid en loyaliteit(blz 209).³ Concluderend werd op nationaal niveau eenheid boven regionaliteit en etnische afkomst gesteld. Bij de opening van het feest in New York bijvoorbeeld werd vooral de aandacht gericht op de autoriteit van de staat en kerk om de eenheid te benadrukken. Op het individuele niveau werd de term heldhaftigheid gebruikt om te zorgen dat de gewone man zich kan identificeren met de helden, de functie die pionieren in het verleden vervulden. Regionale vieringen wilden natuurlijk altijd hun eigen stempel op het feest drukken. Dit probleem werd opgelost door de commissie met behulp van een formeel format op te stellen waar regionale vieringen zich aan konden houden.

Naast de nadruk op eenheid moest er ook aandacht worden geschonken aan de rassenverscheidenheid. De zwarten worden gewaardeerd voor wat ze hebben gedaan voor Amerika in moeilijke tijden door president Kennedy. Toch wordt de zwarte geschiedenis vooral in het framework van de witte Amerikaanse geschiedenis geplaatst. Alhoewel de commissie zijn best doet om de rassenverscheidenheid om te lossen, werd deze altijd gedwarsboomd door voortdurende haat tegenover de verschillende rassen in de maatschappij. In Charleston werd een zwarte vrouw, die werkzaam was in New Jersey commissie, geweigerd in een hotel(blz 211). Hierdoor kwam het leiderschap van de commissie in twijfel te staan. De leiders werden vervolgens vervangen en er kwam meer nadruk te staan op de geschiedenis van de oorlog, met andere woorden educatie. Dit was nodig, volgens de commissie om een adequaat beeld te kunnen krijgen van hoe een patriot om moet gaan met de strijd voor vrijheid.

Alhoewel de commissie de nadruk vooral legde op eenheid, loyaliteit en heldhaftigheid, konden ze de regionale vieringen niet stoppen hoe zij die zelf invulden. Vooral commerciële doeleinde werden belangrijk geacht. Voorbeelden hiervan zijn het naspelen van verschillende slagen, vuurwerk en het toenemende toerisme. Het bedrijfsleven in de regio was dus vooral uit op winst maken. Aan het begin van de slag van Manassas waren administratieve leden van de commissie en NPS enthousiast over de naspeling van de slag. Dit veranderde snel omdat de naspeling niet op waarheid gebaseerd was, maar veranderde snel in een lokale carnaval. De nadruk lag dus niet op educatie van het volk en brachten de werkelijke helden van de slag in discrediet. Om deze problemen op te lossen ging de commissie prijzen uitdelen aan lokale commissies die wel een mooie viering bewerkstelligden, waar de nadruk dus lag op eenheid, loyaliteit, heldhaftigheid en educatie van het volk.

- Lokale vieringen van de CWC

Op aandringen van de nationale commissie vormden de staten hun eigen commissies. Problemen rondom de vieringen zijn verschillend. In Pennsylvania had de staat zelf een financiële crisis in 1959-1960, maar er waren ook competerende commissies in Pennsylvania. In 1956 had de staat een viering georganiseerd bij Gettysburg(blz 216). Dit verhinderden de komst van een statelijke commissie om de

---

³ Bij een aantal voorbeelden heb ik de blz nummers van het boek gezet. Als het niet helemaal duidelijk is kan je dat opzoeken.

burgeroorlog te vieren. In Illinois was er negatieve kritiek op de viering van het einde van de burgeroorlog in verscheidene kranten (blz 217). De kritiek was dat de oorlog iets schandelijks was, aangezien staten tegen elkaar vochten. Het vertegenwoordigt dus niet de eenheid van de staten, maar het uit elkaar vallen van de stateneenheid.

Deze problemen verhinderden in de meeste staten toch niet de komst van een statelijke commissie. De commissies in de noordelijke staten streefde eigenlijk het zelfde als de nationale commissie, namelijk eenheid, loyaliteit en heldhaftigheid in een kader van educatie. De moedige mannen van de oorlog moeten naar waarheidsgetrouwe worden geeerd. Aan de andere kant waren de commissies in het noorden ook zeker gefocust op de lokale geschiedenis en helden van de burgeroorlog. In Massachusetts werd de commissie ingedeeld in vier commissies: educatie, vooral gericht op schoolkinderen; historische vertoningen, dagboeken en foto's; industriële activiteit, bedrijven die hun eigen viering wilden organiseren en tenslotte publiciteit. (blz 218) In Indiana werd er wel aandacht geschonken aan nationale eenheid, maar ook duidelijk aan de lokale soldaten die gevochten hadden in de oorlog.

Interesse in het zuiden voor de viering was enorm. De meeste slagen in de oorlog werden namelijk in het zuiden gevochten en gaf dus meer de mogelijkheid voor vieringen en naspelingen van slagen. Alhoewel de zuiderlingen de nationale eenheid benadrukten wilden ze hun eigen erfenis in het grote conflict niet vergeten. In een krant van Montgomery Alabama stond dat de soldaten van het zuiden mochten niet worden vergeten en dat ze vochten voor wat zij dachten dat goed was (blz 220). Zuidelijke commissies waren dus op gespannen voet tussen het overbrengen van de boodschap van nationale eenheid en de eerbied voor de gevallen soldaten en de zuiderlijke beweegredenen in de oorlog. Zuiderlijke staten deden veel wat de noordelijke staten ook deden. Ze brachten films uit over de rol van het zuiden in de oorlog en brachten vele educatieve programma's voort om het publiek te informeren over de oorlog. In Georgia in 1963 werden vele oorlogsgronden gereserveerd en werden er zelfs oorlogsparken geopend. Daar kon men vele wapens, dagboeken en foto's bekijken, maar ook werden er vele naspelingen georganiseerd. (blz 222) Vooral in de staat Virginia, ten opzichte van andere zuiderlijke staten, werd de eigen rol van de staat in de oorlog benadrukt en het aantrekken van toeristen gepromoot. Vele naspelingen werden er georganiseerd vanuit de statelijke commissie, maar ook zeer lokale vieringen werden bevorderd. (blz 224) De vieringen in Virginia eindigden met de naspeling van het overgeven van Lee aan Grant in Appomattox in 1965. De viering was vrij sober, mede doordat de grond van de NPS was en deze naspeling verbod, vanwege het fiasco van Manassas (zie hierboven). (blz 226) De commissie in Virginia had diepe interesse voor de regionale symbolen van het zuiden, ondanks de officiële nadruk op nationale eenheid. De statelijke commissie vond dat ze veel toerisme had teweeggebracht, maar ook overal bewondering voor de positie van het zuiden in de oorlog.

- **De nationale viering van BC**

De vieringen van de CWC en de BC werden gescheiden door een decenium van conflict en spanning. Bij beide vieringen stond daarentegen nationale eenheid en loyaliteit aan de staat centraal. Conflict en oppositie tegen de autoriteiten kreeg nooit echt een prominente rol in beide vieringen. Voor vele Amerikanen was de viering van 4 juli 1976 een einde van een periode van sociale onrust en herwaardering van Amerikaanse consensus en patriotisme. The Washington post gaf bijvoorbeeld aan dat de vlag weer voor iedereen was, na een periode van protesten tegen Vietnam. (blz 227) Ondanks de vele verschillende vieringen van de BC, zorgde de TV ervoor dat er gezamenlijke viering bewerkstelligd kon worden van de BC. Het streven van American Revolution Bicentennial Administration (ARBA) was dat patriotisme weer domineerde over individuele persoonlijke waarden. Religieuze boodschappen werden in de ochtend van 4 juli 1976 uitgezonden op de TV, om te laten zien religie en patriotisme weer hand in hand samen gaan. De algehele viering van de TV viering stond in het teken van dat je weer trots mag zijn op het zijn van een Amerikaan.

Het was ongetwijfeld zo dat de overheid, na een periode van spanning, zeer huiverig waren om de nationale eenheid te benadrukken in de zeventiger jaren. De viering van de BC in 1976 was in wezen een reactie op de turbulente tijden die hier aan vooraf gingen. Aan de ene kant was de intentie om de gevestigde instituties weer maatschappelijk draagvlak te geven, maar aan de andere kant was de

viering ook een expressie van lokale trots en een gemeenschappelijk verleden. Net zoals bij de CWC was de BC ook een viering voor persoonlijke interesse.

Op 4 juli 1966 werd de American Revolution Bicentennial Commission (ARBC) gevormd. Als een reactie op de kritieken op de oorlog vond president Johnson dat de BC niet alleen in het teken moest staan van het ontstaan van Amerika, maar ook voor de ideale waar mensen elke dag nog voor vechten rondom de wereld (vrijheid etc). De bestond alleen van 1966 tot 1974, omdat de overheid een lage prioriteit gaf door de oorlog. De ARBC wilde verschillende thema's vieren. Deze stonden in het teken van de erfenis van de Amerikaanse geschiedenis, de viering van het tweehonderd jarig bestaan en de toekomst van Amerika. De erfenis van Amerika werd vooral benadrukt om te zorgen dat de bestaande instituties weer maatschappelijk draagvlak kregen. De viering kreeg aandacht omdat mensen dat sowieso toch al doen en de toekomst werd benadrukt om te laten zien dat wat de Amerikanen nu doen goed is voor toekomstige generaties Amerikanen. In de vroege jaren zeventig ging de commissie zich richten tot het publiek over hoe de viering er uit moest zien. Ze hielden insprekavonden in verschillende steden. Dit waarschijnlijk door de toenemende kritiek op de verschillende instituties in de jaren zestig. Hierdoor werd de commissie vergroot, aangezien ze vonden dat meer verschillende groepen mensen een vertegenwoordiger moesten hebben in de commissie. Er waren twee grote plannen voor een nationaal feest. Een centraal groot feest in Philadelphia en de andere meer decentraal op verschillende plaatsen. Alhoewel deze twee plannen teveel geld zouden kosten, zijn ze mede gestrand door dat de commissie in diskrediet is gebracht. De commissie werd beschuldigd van dat ze alleen de belangen van van huidige politieke leiders vervulde. Deze kritiek kwam voort uit de People's Bicentennial Commission (PBC), een private organisatie die vooral de vieringen wilden gebruiken om de gevestigde instituties te bekritisieren dan te huldigen.

Door deze kritiek werd ARBC onder de loep genomen door de overheid en kwam men tot de conclusie dat ARBC nog te weinig herdenkingsfeesten had gepland. De ARBC werd opgeheven en American Revolution Bicentennial Administration (ARBA) werd gesticht. Zij moesten zich niet richten op een groot nationaal feest, maar op het charteren van verschillende commissies in elke staat om een herdenkingsfeest te houden. Ook moesten verschillende groepen inspraak krijgen in de gang van zaken van de herdenkingsfeesten. Ook wilden de ARBA zorgen dat burgers zich meer betrokken gingen voelen bij de viering van BC. Dorpen en gehele steden konden zich aanmelden om een Bicentennial Community te worden. Daarnaast wilde de ARBA de commercie en de herdenkingsfeesten aan elkaar koppelen. Vele projecten werden hierdoor gesponsord door bedrijven.

Niet iedereen was blij met de gang van zaken rondom de BC. De inmenging van de commercie werd bekritiseerd. De PBC wilden vooral laten zien hoe de herdenkingsfeesten afhankelijk zijn van een bepaald geschiedbeeld. De ARBA vond de herdenking van de revolutie belangrijk omdat het een land heeft gevormd. Het wordt niet gevierd omdat mensen tegen de politieke status-quo zijn ingegaan tweehonderd jaar geleden. De PBC vindt vooral dat de herdenkingsfeesten niet in het teken moeten staan van nationalistische waarden, maar juist in het teken van herdefinieren van principe's van democratie en gelijkheid voor allen. De PBC beziet dat de burgers de helden van de revolutie vieren en dat de grote corporaties zich zelf zien als de daadwerkelijke erfgenamen van deze helden. De viering zal volgens de PBC vooral in het teken staan van nationale eenheid en dat de problemen die Amerika heeft, opgelost kunnen worden door de bestaande instituties.

- **De lokale vieringen van de BC**

In steden en gemeenschappen werd meer de nadruk gelegd op persoonlijke interesse dan op het overbrengen van patriotische boodschappen, maar dat betekent niet dat die er helemaal niet waren. De patriotische boodschap werd vooral overgedragen op vieringen van lokale aard, maar die werden georganiseerd door nationale beleidvoerders.

In het zuiden waren er veel regionale thema's die de overhand hadden in de regionale vieringen. Bekende Georgians werden gevierd in Georgia bijvoorbeeld en nog vele andere van dat soort vergelijkende vieringen (blz 238). In het noorden werd ook de lokale geschiedenis benadrukt. Daar werden bijvoorbeeld slagen nagespeeld, maar ook werd de industrie van Amerika benadrukt.

De interesse in etnische minderheden op lokaal niveau was afhankelijk van hoeveel invloed deze minderheden hadden in ARBA. Alhoewel kritiek van zwarte op BC vieringen, probeerde federale overheid programma's te ontwikkelen die de aandacht vestigden op Afro-Amerikanen. De NPS

bijvoorbeeld gaf een contract aan de Afro-American Bicentennial Corporation in 1970 om historische plekken aan te duiden die verbonden zijn met de zwarten geschiedenis(blz 241). Vieringen die focussen op lokale raciale en etnische thema's gedijen in 1976. In Atlanta bijvoorbeeld werden zwarten gevraagd om schilderijen te maken die hun geschiedenis uitbeelden. Verder werden er verschillende centra geopend voor verscheidene etniciteiten(blz 241).

In lokale vieringen werden de nationale thema's, zoals patriotisme, eenheid van het land en vrijheid, verstoord door de lokale interesse, zoals feesten, naspelen van oorlogen.

- **Conclusie**

De ambtenaren die zich bezig hielden met de viering van de nationale feestdagen wilden de geschiedenis van Amerika gebruiken om de solidariteit van de burgers aan de Amerikaanse staat te vergroten en de gehechtheid van burgers aan de regio te verkleinen. Deze politieke doelstellingen werden zo belangrijk geacht dat opstanden en revoluties gezien werden waar heldhaftige strijders vochten voor de vrijheid. Maar de politieke doelstellingen bepaalde niet geheel het gezicht van de vieringen in de zestig- en zeventiger jaren. Gewone burgers hielden bij de vieringen zich vooral bezig met lokale en regionale geschiedenis met wat zij nog steeds belangrijk achten in het heden. Vaak vereerden zij de nationale staat en macht. Etnische minderheden stelden hun contributies aan de vorming van de nationale staat centraal. Maar daar tegenover staat dat ze ook zeer vaak hun lokale geschiedenis vierden, die verder niks te maken had met de vorming van de nationale staat. Na 1960 lijken de nationale ambtenaren meer op te nemen in de vieringen en stonden ze meer open voor alternatieve wijze van vieringen. Bij de BC zijn ze iets minder gericht morele waarden hoog te houden, dan bij de CWC. Er werden ook minder formele rituelen uitgevoerd bij de BC. Er was meer ruimte voor populaire herdenkingsdiensten en feesten. Nog steeds waren de nationale rituelen en waarden belangrijk bij de BC, maar deze waren minder effectief in zestig- en zeventiger jaren ten opzichte van de periode na de Eerste Wereldoorlog.